

Arrest

nr. 278 230 van 3 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Cara MERCKX
Neptunusstraat 54
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 september 2022 tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat C. MERCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 19 september 2022 staande gehouden aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal. Diezelfde dag neemt verweerder een beslissing tot terugdrijving.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"TERUGDRIJVING

Op 19.09.2022 om16.20..... uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel-Nationaal, luchthaven Zaventem, werd door ondergetekende, (...)

de heer :

naam O. L. voornaam G.

geboren op (...)1996 te Palermo Col geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Colombia wonende te [....]

houder van het document gewoon paspoort nummer (...)

afgegeven door G. H. op : 04.03.2020

afkomstig uit Cancun met TB111 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar Brive-la-Gaillarde, een stad bijna in het zuiden van Frankrijk, te gaan. Hij heeft geen toeristisch programma en kan ook geen verdere uitleg geven wat hij ginds precies wil zien of bezoeken. Hij heeft een hotelreservatie van slechts één nacht. Hij verklaart daar ter plaatse desnoods de kamer verder zal boeken. Hij zou ook in Brive pas kijken wat hij precies kan ondernemen.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: geen toeristische documentatie of programma, geen hotelreservatie voor de duur van het verblijf

(...)

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Hij plant nu een verblijf van 10 dagen in Frankrijk. Volgens de daar geldende richtbedragen moet hij zo in het bezit zijn van 120 Euro per dag of in totaal van 1200 Euro. Hij heeft slechts 650 Euro cash bij zic. Hij heeft nog een visa-kredietkaart met 350 Euro.

(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op haar verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending

van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. Verzoeker voert, gespreid over vier middelen, de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Hij zet in zijn verzoekschrift het volgende uiteen:

“3.1. Eerste middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht

1.

Aangezien er een schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en motiveringsbeginsel (artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast, onnodig en ondoordacht is tewerk gegaan. Zo werd er op geen enkele wijze een onderzoek gedaan naar de actuele situatie van verzoeker.

Verzoeker heeft immers een duurzame relatie in de zin van artikel 8 EVRM opgebouwd met mevrouw B. M. L. K. (stuk 4). In de bestreden beslissing wordt geen enkele verwijzing naar artikel 8 EVRM gemaakt. Er wordt op geen enkele wijze onderzocht of verzoeker een familieleven heeft en gemotiveerd waarom de beslissing tot teruggrijping zou moeten prevaleren op verzoekers recht op een gezinsleven. Dit is een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Bijkomend werd er op 25.04.2022 een verzoek om internationale bescherming ingediend in Spanje. Met deze hypothese werd op geen enkele wijze rekening gehouden door verwerende partij. Verzoeker deelde dit nochtans meermaals mee. Verzoeker diende de aanvraag in omdat hij vreest voor zijn leven in Colombia. Een teruggrijping zal dan ook een schending van artikel 3 EVRM betekenen (stuk 5).

Verzoeker meent dat verwerende partij een manifeste appreciatiefout beging betreffende zijn concrete situatie en zich onthouden heeft van een zorgvuldig onderzoek van zijn situatie waardoor de motivering van de bestreden beslissing gebrek.

3.2 Tweede middel: Verzoeker heeft een verblijfsrecht in Spanje

Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker reeds 90 dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie is verbleven, is dit een motivering die de kern van de zaak volledig mist.

Verzoeker diende een verzoek tot internationale bescherming in op 25.04.2022 in Spanje. Verzoeker bekwam dan ook verblijfsrecht in Spanje in afwachting van de behandeling van zijn verzoek. Het verblijfsrecht is geldig tot 25.01.2023 (stuk 5).

De motivering van de bestreden beslissing is hier dus gebrekkig.

3.3 Derde middel: schending van artikel 8 EVRM

1.

Aangezien ten tweede het art. 8 E.V.R.M. wordt geschonden, afzonderlijk en in samenhang gelezen met de materiële motiveringsverplichting.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn wo-ning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 EVRM behelst aldus het recht op een ongestoord familieleven.

In het licht van artikel 8 EVRM dient de overheid bij het nemen van de beslissing tot vrijheidsberoving en teruggedrijving het individueel belang af te wegen tegen het algemeen belang. De overheid zal dus bij het nemen van de beslissing rekening moeten houden met het bestaande familie -en gezinsleven.

Artikel 8 EVRM primeert op de Vreemdelingenwet.

Verzoeker erkent dat artikel 8 EVRM niet omvat dat hij niet zou moeten voldoen aan de visumplicht of dat hij zonder vereiste binnenkomstdocumenten zou kunnen reizen of het Schengengrondgebied zou kunnen betreden (ongeacht hij deze wel heeft). Maar het verhinderen van toegang tot het Schengengrondgebied kan voor verzoeker tot gevolg hebben dat zijn recht op een privé -en gezinsleven wordt geschonden. Er moet een zorgvuldig onderzoek gevoerd worden naar het respect voor zijn privé-en gezinsleven. Verzoeker kan dat recht uitoefenen in Spanje, een teruggedrijving verhindert deze uitoefening. Deze teruggedrijving vormt een excessieve inmenging in zijn privé-en familiaal leven en zijn binnenkomst vormt voor de samenleving geen enkele bedreiging. Dit recht geldt zelfs voor personen in irregulier verblijf. Verzoeker heeft een verblijfsrecht in Spanje.

Het is aan de verwerende partij om een belangenafweging te maken tussen de concurrerende belangen van verzoeker en deze van de samenleving bij het voeren van een migratiebeleid.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij geen enkele belangenafweging heeft gemaakt. Zij oppert zelfs niet de mogelijkheid dat er mogelijks een gezinsleven bestaat.

Verzoeker heeft nochtans een familieleven in Spanje (stuk 4):

Twee jaar geleden leerde hij B. M. L. K. kennen in het ziekenhuis waar ze beiden studeerden en stage liepen. Sindsdien zijn zij onafscheidelijk. Ze wonen samen in Sevilla.

Zowel mevrouw B. M. als verzoeker zijn daar wachtende op de homologatie van hun Colombiaans diploma. Dit duurt 3 maanden. Na deze homologatie kunnen zij als verpleger/verpleegster aan de slag in Spanje.

Beiden deden in Spanje een verzoek om internationale bescherming, nu zij beiden bedreigd werden door de FARC.

Dat zij een duurzame relatie hebben blijkt uit:

- Foto's
- Loggegevens van telefoongesprekken;
- Verklaring van mevrouw B. M.
- Bewijs dat ze samen studeerden en een Universitair diploma behaalden;

Er is sprake van een duurzame relatie.

Een teruggedrijving betekent een ernstige schending van artikel 8 EVRM.

3.4 Vierde middel: schending van artikel 3 EVRM

Verzoeker diende een verzoek om internationale bescherming in te Spanje op 25.04.2022. Verzoeker diende dit verzoek in omdat hij ernstig vreest voor zijn leven in Colombia (stuk 5).

Verzoeker deed zijn legerdienst in Colombia en vanaf 2015 ging hij aan de slag als verpleger in het ziekenhuis "Hernando Moncaleano Perdomo y la Clinica Medilaser".

Wanneer verzoeker aan het werk was begon hij steeds meer telefoontjes te ontvangen van onbekende nummers die hem persoonlijk met naam en toenaam aanspraken en bedreigingen naar hem toe uitten dat hij de stad diende te verlaten of er anders geweld zou gebruikt worden tegen hemzelf en zijn familie.

In januari 2022 wanneer hij terug kwam van een nachtdienst werd hij tegengehouden door individuen de helemaal in het zwart gekleed waren, zich bevonden op zwarte moto's zonder kentekenplaat en wapens droegen. Zij bedreigden hem opnieuw en zeiden dat ze de FARC waren (de Algeciras Huila) hem niet meer wilden zien omdat hij niet de beste zorgen zou hebben verleend aan een commandant van hun wiens gezondheid erg kwetsbaar was. Hij moest verdwijnen of hij zou hiervan de gevolgen betaald krijgen. Om zijn familie en zijn eigen leven te beschermen nam hij de beslissing om het land te verlaten (stuk 6).

Het teruggedrijven van verzoeker zal een schending uitmaken van artikel 3 EVRM.

Het kan dan wel zijn dat verzoeker wordt teruggedreven naar Cancun en niet naar Colombia, dan nog brengt dit verzoeker in een situatie die menselijk onwaardig is. Verzoeker kan dan niet meteen terug naar de Schengenzone en heeft ook niets te zoeken in Cancun. Hij valt zo tussen schip en wal en dreigt doelloos te moeten rondlopen. Dit terwijl hij gerechtigd is op verblijf in Spanje.

De bestreden beslissing betreft aldus ook een schending van artikel 3 EVRM."

2.3.3. Beoordeling

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de

administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Verzoeker betoogt dat op geen enkele wijze een onderzoek werd gedaan naar zijn actuele situatie waarbij hij er onder meer op wijst dat hij aan verweerder meedeelde dat hij op 25 april 2022 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Spanje omdat hij vreest voor zijn leven in Colombia. Aan het verzoekschrift wordt het bewijs van dit verzoek in Spanje bijgevoegd zoals ook voorgelegd aan de grenspolitie. Er wordt in het verzoekschrift toegelicht dat verzoeker in Colombia waar hij als verpleger werkte in een ziekenhuis, bedreigingen ontving van de FARC wegens de gebrekkige zorgen die hij aan een commandant zou verleend hebben en worden zijn verklaringen toegevoegd zoals afgelegd bij de Spaanse asielinstanties.

In casu wordt niet betwist dat verzoeker in Spanje een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend dat hangende is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker hiervan melding maakte tijdens zijn gehoor bij de grenspolitie en tevens stavingsstukken voorlegde.

Niettemin verweerder hiervan op de hoogte was, wordt nergens in de bestreden beslissing gewag gemaakt van deze elementen en blijkt geen nader onderzoek naar een (indirecte) verwijdering naar verzoekers land van herkomst en of hij er een reëel risico loopt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verweerder voert in de nota met opmerkingen aan dat verzoekers betoog indruist tegen zijn verklaringen bij de grenspolitie alwaar hij stelde in Colombia te wonen en vanuit daar te komen en dat hoewel hij in Spanje bescherming verzocht er geen bedreigingen meer voorhanden zijn en hij niet de intentie heeft om naar Spanje terug te keren. Verweerder meent dan ook dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers voorgehouden vrees voor zijn leven bij terugkeer naar zijn herkomstland. De Raad moet evenwel aanstippen dat ondanks deze verklaringen bij de grenspolitie geen abstractie kan gemaakt worden van de aanwezige elementen en objectieve indicaties in het dossier waaruit blijkt dat verzoeker bescherming verzocht in Spanje en waarin wordt volhard in het verzoekschrift. Nergens uit de stukken blijkt dat verzoeker afstand zou hebben gedaan van dit verzoek om internationale bescherming noch dat er een negatieve beslissing werd getroffen door de bevoegde Spaanse asielinstanties. Zodoende kon op dit vlak evenwel een zorgvuldig en afdoende onderzoek van verweerder verwacht worden alvorens de bestreden beslissing te treffen.

Waar in de nota met opmerkingen wordt opgeworpen dat verzoeker wordt teruggedreven naar de plaats van laatste inscheeping zijnde Cancun (Mexico) moet de Raad erop wijzen dat de draagwijdte van de

bescherming tegen refoulement niet enkel beperkt is tot het land van herkomst van de betrokken persoon, maar dat deze bescherming bij uitbreiding geldt voor elk grondgebied waar het leven of de vrijheid van de betrokken persoon zou worden bedreigd. Het verbod op refoulement omvat derhalve niet enkel de rechtstreekse verwijdering naar het land van herkomst ('directe refoulement') maar ook de onrechtstreekse verwijdering ('indirecte refoulement'). Het verbiedt verwijdering naar een derde staat (zgn. 'tussenstaat') indien er een risico bestaat dat de betrokken persoon van daaruit wordt verwijderd naar een gebied waar zijn leven of fysieke integriteit wordt bedreigd (E. LAUTERPACHT en D. BETHLEHEM, "The Scope and Content of the Principle of Non-Refoulement: Opinion", in E. FELLER, V. TÜRK en F. NICHOLSON, *Refugee Protection in International Law*, Cambridge, Cambridge University Press, 2003, 121-122; K. WOUTERS, *International legal standards for the protection from refoulement*, 2009, Intersentia, 250; G.S. GOODWIN-GILL en J. MCADAM, *The refugee in international law*, Oxford University Press, 2007, 134). Ook in zijn rechtspraak heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigd dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens een verbod houdt op zowel directe als indirecte refoulement, daar de verwijdering of teruggrijping naar een tussenland slechts een schakel kan zijn in een keten van gebeurtenissen die kan leiden tot rechtstreekse refoulement. Het is aan de verdragsluitende staat om zich er van te verzekeren dat de vreemdeling, als gevolg van een verwijderingsbeslissing, in het tussenland niet wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, alsook zich er van te verzekeren dat het tussenland voldoende waarborgen biedt die voorkomen dat de vreemdeling wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling van de mogelijke risico's (EHRM 22 september 2009, nr. 30471/08, Abdolkhani en Karimnia v. Turkije, par. 88; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirsi Jamaa e.a. v. Italië, par. 147). Gelet op al deze elementen, kan niet worden uitgesloten dat de thans bestreden beslissing indirect een refoulement naar Colombia met zich mee zou brengen.

De Raad meent dan ook dat verweerder in deze omstandigheden de teruggrijping van verzoeker niet kan overwegen zonder een volledig en zorgvuldig onderzoek naar artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het geheel van de overwegingen die voorafgaan is de Raad *prima facie* van oordeel dat verzoeker in de huidige stand van het geding een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM lijkt te hebben.

2.3.4. Het middel is in de aangegeven mate ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat gerelateerd is aan artikel 3 van het EVRM is dit *in casu* het geval. De Raad verwijst naar de bespreking van het middel en kan daarnaast slechts aangeven dat het ieder redelijk denkend mens onmiddellijk inzielt dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, nu niet kan worden uitgesloten dat de thans bestreden beslissing indirect een refoulement naar Colombia met zich mee kan brengen terwijl verzoeker een verzoek om internationale bescherming hangend heeft in Spanje.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde is voldaan.

2.5. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat aan de drie voorwaarden om de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijping.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 19 september 2022 tot teruggedrijving wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

H. CALIKOGLU